

Αριθμός	302/2018			
ΤΟ	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	ΤΟΥ	ΑΡΕΙΟΥ	ΠΑΓΟΥ
Δ'	Πολιτικό			Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δημητρούλα Υφαντή, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού και Σοφία Ντάντου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 3 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ: Του αναιρεσείοντος: ΝΠΙΔ με την επωνυμία "ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, ως ειδικού διαδόχου της ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία "... ΑΕ", της οποίας η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργιο Μανουσάκη. Του αναιρεσιβλήτου: Π. Θ. του Μ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ανδρέα Καμβύση με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ. Η ένδικη διαφορά άρχισε με τις από 23-2-2009 και 10-11-2009 αγωγές του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκαν στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάστηκαν.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: α) 3650/2011 μη οριστική, β) 3842/2012 εν μέρει οριστική και εν μέρει μη οριστική και γ) 743/2014 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 3690/2015 του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το αναιρεσείον με την από 10-6-2016 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, με Εισηγήτρια την Αρεοπαγίτη Δημητρούλα Υφαντή, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσείοντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη από 10-6-2016 αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η 3690/2015 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων, κατά την ειδική διαδικασία των διαφορών για ζημίες από αυτοκίνητο και από τη σύμβαση ασφάλισης αυτού (άρθρ. 681Α Κ.Πολ.Δ.), με την οποία συνεκδικάστηκαν αντίθετες εφέσεις των διαδίκων της προκειμένης δίκης, έγιναν δεκτές κατ' ουσίαν οι συνεκδικασθείσες εφέσεις και η αντέφεση της τότε εφεσίβλητης Ρ. Χ. κατά της εκκληθείσας πρωτοβάθμιας απόφασης με αριθ. 3842/2012 που αφορά την από 23-2-2009 αγωγή του ενάγοντος -αναιρεσιβλήτου, η οποία εξαφανίστηκε και ακολούθως έγινε δεκτή κατά ένα μέρος η ίδια αγωγή του αναιρεσιβλήτου ως ουσιαστικά βάσιμη, για την επιδίκαση αποζημίωσης για την

αποκατάσταση της ζημίας, την οποίαν υπέστη από αυτοκινητικό ατύχημα και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, που οφείλεται σε αμέλεια οδηγού αυτοκινήτου της κυριότητας της αρχικά εναγομένης πιο πάνω Ρ. Χ., μη διαδίκου στην προκείμενη δίκη, ασφαλισμένου για ζημιές τρίτων στην ασφαλιστική εταιρεία με την επωνυμία "... και αρχικά εναγομένη, της οποίας ανακλήθηκε η άδεια λειτουργίας κατά τη διάρκεια της επιδικίας και στη δικονομική θέση της υπεισήλθε ως εκ του νόμου διάδοχος αυτής το αναιρεσεϊόν νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου με την επωνυμία "ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ".

I. Κατά την διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται μόνον αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ.ΑΠ 7/2006, 4/2005). Με το λόγο αναίρεσης από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ (παραβίαση κανόνα του ουσιαστικού δικαίου) ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου κατά την εκτίμηση του νόμου βάσιμου της αγωγής ή των ισχυρισμών των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς. Ελέγχεται, δηλαδή, αν η αγωγή, ένσταση κ.λπ. ορθώς απορρίφθηκε ως μη νόμιμη ή αν, κατά παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου, έγινε δεκτή ως νόμιμη ή απορρίφθηκε ή έγινε δεκτή κατ' ουσίαν (Ολ.ΑΠ 27 και 28/1998). Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από την υπόψη διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παράγραφος 3 του Συντάγματος προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή του (ανεπαρκής αιτιολογία), ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία) (Ολ.ΑΠ 1/1999). Ο προβλεπόμενος από το άρθρο 559 αριθ. 19 λόγος αναίρεσης για έλλειψη νόμιμης βάσης με την έννοια της ανεπαρκούς αιτιολογίας αφορά ελλείψεις αναγόμενες αποκλειστικά στη διατύπωση του αιτιολογικού πορίσματος αναφορικά με τη συνδρομή ή μη γεγονότων, που στη συγκεκριμένη περίπτωση συγκροτούν το πραγματικό του εφαρμοστέου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, έτσι ώστε, από την ανεπαρκή ή αντιφατική έκθεσή τους, να μην μπορεί να κριθεί αν η απόφαση στηρίζεται ή όχι νομικώς (Ολ.ΑΠ 13/1995). Η ύπαρξη νόμιμης βάσης και η αντίστοιχη έλλειψή της πρέπει να προκύπτουν αμέσως από την προσβαλλόμενη απόφαση, ο δε Άρειος Πάγος διαπιστώνει την ύπαρξη ή την ανυπαρξία του προκειμένου λόγου αναίρεσης, ελέγχοντας μόνο την προσβαλλόμενη απόφαση και το αιτιολογικό της και όχι το περιεχόμενο άλλων εγγράφων ή αποφάσεων σε εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 561 παρ. 2 του ΚΠολΔ. Αντίθετα, δεν υπάρχει έλλειψη νόμιμης βάσης όταν πρόκειται για ελλείψεις αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων και μάλιστα στην ανάλυση, στάθμιση και αιτιολόγηση του εξαγόμενου από αυτές πορίσματος, γιατί στην κρίση του αυτή το δικαστήριο προβαίνει ανέλεγκτα, κατά το άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, εκτός αν δεν είναι σαφές το πόρισμα και για το λόγο αυτό γίνεται

αδύνατος ο αναιρετικός έλεγχος. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 300, 330 και 914 ΑΚ συνάγεται ότι προϋπόθεση της ευθύνης για αποζημίωση από αδικοπραξία είναι η υπαιτιότητα του υπόχρεου, η οποία υπάρχει και στην περίπτωση της αμέλειας, δηλαδή όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές, η παράνομη συμπεριφορά του υπόχρεου σε αποζημίωση έναντι εκείνου που ζημιώθηκε και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς και της ζημίας. Η παράνομη συμπεριφορά ως όρος της αδικοπραξίας μπορεί να συνίσταται όχι μόνο σε θετική πράξη, αλλά και σε παράλειψη, εφόσον στην τελευταία αυτή περίπτωση εκείνος που υπέπεσε στην παράλειψη ήταν υποχρεωμένος σε πράξη από το νόμο ή τη δικαιοπραξία, είτε από την καλή πίστη, κατά την κρατούσα κοινωνική αντίληψη. Αιτιώδης δε συνάφεια υπάρχει, όταν η πράξη ή η παράλειψη του ευθυνόμενου προσώπου, που μπορεί να είναι και ο ζημιωθείς στην περίπτωση που συνετέλεσε και ο ίδιος στην πρόκληση ή την επαύξηση της ζημιάς, ήταν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ικανή και μπορούσε να επιφέρει, κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, το επιζήμιο αποτέλεσμα. Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, ότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ως αποδειχθέντα επιτρέπουν το συμπέρασμα να θεωρηθεί κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ορισμένο γεγονός ως πρόσφορη αιτία της ζημίας υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 και 19 ΚΠολΔ γιατί είναι κρίση νομική, αναγόμενη στην ορθή ή μη υπαγωγή από το δικαστήριο της ουσίας των διδαγμάτων της κοινής πείρας στην αόριστη νομική έννοια της αιτιώδους συνάφειας. Αντίθετα, η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, περί του ότι στη συγκεκριμένη (ένδικη) περίπτωση η πράξη ή η παράλειψη εκείνη αποτέλεσε ή δεν αποτέλεσε την αιτία του επιζήμιου αποτελέσματος, περί του ότι δηλαδή το ζημιόγνο γεγονός σε σχέση με τη ζημία βρίσκεται ή δεν βρίσκεται σε σχέση αιτίου και αποτελέσματος, ως αναγόμενη σε εκτίμηση πραγματικών γεγονότων (άρθρ. 561 παρ. 1 ΚΠολΔ), δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο. Τέλος, η παράβαση διατάξεων του ΚΟΚ δεν θεμελιώνει αυτή καθαυτή υπαιτιότητα στην επέλευση του αυτοκινητικού ατυχήματος, αποτελεί όμως στοιχείο, η στάθμιση του οποίου από το δικαστήριο της ουσίας θα κριθεί σε σχέση με την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συγκεκριμένης πράξης και του επελθόντος αποτελέσματος (ΑΠ 468/2003). Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη υπ' αριθ. 3690/2015 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών έγιναν δεκτά τα ακόλουθα, κατά την ανέλεγκτη επί της ουσίας εκτίμηση των αποδείξεων: "Την 28/5/2008 και ώρα 18.05' περίπου, η εναγομένη Ρ. Χ., οδηγώντας το υπ' αριθμ. κυκλοφ. ... Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, που ήταν ασφαλισμένο, κατά την έννοια του Ν. 489/1976, στην εναγομένη ασφαλιστική εταιρία, με την επωνυμία "... ΑΕΑΖ", στη θέση της οποίας υπεισήλθε εκ του νόμου το Επικουρικό Κεφάλαιο, λόγω ανακλήσεως της αδείας λειτουργίας της (δυνάμει της υπ' αριθμ. 156/2009 αποφάσεως της ...), έβαινε στην περιοχή ... και δη στη λεωφόρο ..., με κατεύθυνση από Εκάλη προς Νέα Μάκρη. Όπισθεν τούτου και ομορρόπως έβαινε άλλο αυτοκίνητο, οδηγούμενο από την Θ. Χ. και ακολουθούσε με την ίδια κατεύθυνση, ο ενάγων, οδηγώντας την μεγάλο κυβισμού, υπ' αριθμ. ... μοτοσικλέτα. Η ως άνω λεωφόρος είναι διπλής κατεύθυνσης, με μία λωρίδα κυκλοφορίας ανά κατεύθυνση, με συνολικό πλάτος οδοστρώματος 8,90 μέτρων, ήτοι 4,45 μέτρα το κάθε ρεύμα, τα δύο ρεύματα κυκλοφορίας χωρίζονται με συνεχή διπλή διαχωριστική γραμμή, ενώ το οδόστρωμα παρουσιάζει ανωφέρεια κατά την κατεύθυνση πορείας των ως άνω οχημάτων. Εξάλλου, κατά την ώρα εκείνη επικρατούσε φυσικό φως ημέρας, η ορατότητα δεν περιοριζόταν από φυσικά ή άλλα εμπόδια, το οδόστρωμα ήταν ξηρό, η κίνηση των οχημάτων

αραιή, το επιτρεπόμενο ανώτατο όριο ταχύτητας ρυθμίζεται με ειδική πινακίδα, σε 50 χλμ./ώρα για όλα τα οχήματα, ενώ δεξιά και αριστερά του οδοστρώματος, υπάρχει ισοϋψές με το επίπεδο τούτου έρεισμα, κυμαινόμενου πλάτους. Όταν το πρώτο όχημα προσέγγισε στο ύψος του οικοδομικού ..., κινούμενο στο αριστερό άκρο του ρεύματος πορείας του, πλησίον της διπλής διαχωριστικής γραμμής, η οδηγός του ενεργοποίησε τον αριστερό δείκτη κατεύθυνσης, ανέκοψε κατά πολύ την ταχύτητά της και άρχισε να πραγματοποιεί ελιγμό πορείας προς τ' αριστερά, προκειμένου να κατευθυνθεί σε παρόδιο χώρο στάθμευσης, που βρίσκεται σε επαφή με το οδόστρωμα του αντιθέτου ρεύματος πορείας, στο προαύλιο των φροντιστηρίων με την επωνυμία "...". Η ενέργειά της αυτή, όχι μόνο ήταν ανεπίτρεπτη, αφού στο οδόστρωμα υπήρχε διπλή διαχωριστική γραμμή, που απαγόρευε την κίνηση αυτή (άρθρο 5 § 8 εδ. α' Ν. 2696/1999), αλλά επιπλέον στην ενέργειά της αυτή προέβη, χωρίς να επιδειξεί την επιβαλλόμενη φρόνηση και ειδικότερα, χωρίς προηγουμένως να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχε ενδεχόμενο να δημιουργήσει κίνδυνο και παρακώλυση στους λοιπούς χρήστες της οδού, οι οποίοι κινούντο πίσω της ή ετοιμάζονταν να την προσπεράσουν, ενώ η παραπάνω αλλαγή πορείας δεν ήταν ευχερώς αντιληπτή από τους οδηγούς που ακολουθούσαν και συγκεκριμένα από τον οδηγό του προαναφερομένου δικύκλου, εφόσον παρεμβάλλετο το αυτοκίνητο της Θ. Χ., το οποίο κινούμενο και αυτό στο αριστερό άκρο του ρεύματος πορείας, πίσω ακριβώς από το όχημα της εναγομένης παρεμπόδιζε την ορατότητα του μοτοσικλετιστή, ο οποίοςς μόνο όταν το αυτοκίνητο άρχισε να κινείται προς τ' αριστερά, υπερβαίνοντας τη διπλή διαχωριστική γραμμή, μπόρεσε να αντιληφθεί την κίνησή του. Κατά τη στιγμή ακριβώς που η εναγομένη οδηγός άρχισε να πραγματοποιεί την αλλαγή κατεύθυνσης, ο ενάγων που κατά τα προλεχθέντα δεν είχε αντιληφθεί την πρόθεσή της αυτή, καθώς, λόγω της παρεμβολής του ενδιάμεσου οχήματος δεν μπορούσε να αντιληφθεί ούτε την ενεργοποίηση του δείκτη κατεύθυνσης, επιταχύνοντας το όχημά του, άρχισε να πραγματοποιεί από αριστερά υπέρβαση των δύο οχημάτων που έβαιναν εμπρός του με μικρή ταχύτητα, με αποτέλεσμα τα δύο οχήματα να συγκρουστούν. Συγκεκριμένα, η μοτοσικλέτα επέπεσε με την εμπρόσθια δεξιά πλευρά στο πλάγιο αριστερό τμήμα του αυτοκινήτου, στο ύψος της αντίστοιχης εμπρόσθιας πόρτας, με συνέπεια να ανατραπεί προς τ' αριστερά, να προσκρούσει εκ νέου με τον οπίσθιο τροχό, στο αυτοκίνητο, το οποίο συνέχιζε την πορεία του (βλ. από 6/7/2008 ένορκη κατάθεση Θ. Χ.) και συρόμενη στο οδόστρωμα σε απόσταση περίπου 12 μέτρων, με πορεία διαγωνίως προς τ' αριστερά, εντός του αντιθέτου ρεύματος, μαζί με τον αναβάτη της, προσέκρουσε πάνω σε διαφημιστική πινακίδα που βρίσκεται σε απόσταση 1,50 μέτρων πέραν της οριογραμμής του οδοστρώματος, εντός του χώρου στάθμευσης των φροντιστηρίων "... και ακολούθως αφού απέρριψε τον αναβάτη με ορμή πάνω στον κορμό παρακείμενου δένδρου, σύρθηκε σε απόσταση 4,10 μέτρων ακόμη, εντός του χώρου στάθμευσης και προσέκρουσε τελικώς στο οπίσθιο τμήμα του υπ' αριθμ. κυκλοφ. ... Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου, που ήταν σταθμευμένο στον ίδιο χώρο, με φορά κάθετη προς τον άξονα του οδοστρώματος. Αποτέλεσμα του συμβάντος ήταν ο βαρύς τραυματισμός του ενάγοντος και η επέλευση υλικών ζημιών. Τα παραπάνω περιστατικά αποδεικνύονται από το σύνολο των προσκομισθέντων στοιχείων και ιδίως την έκθεση αυτοψίας και το συνοδευτικό σχεδιάγραμμα που συνέταξαν τα αρμόδια αστυνομικά όργανα του Τμήματος Τροχαίας Κηφισιάς που προσέτρεξαν στον τόπο του ατυχήματος, από τα οποία προκύπτουν, οι συνθήκες της κυκλοφορίας, η διαμόρφωση της οδού, οι υπάρχουσες ρυθμίσεις, οι αρχικές πορείες των οχημάτων, οι συγκρουσθείσες επιφάνειες, τα στερεά και υγρά ευρήματα

(θραύσματα εξαρτήματα, έλαια) της σύγκρουσης, που ανευρέθησαν στο άκρο του οδοστρώματος του αντιθέτου ρεύματος κυκλοφορίας, η τελική θέση του αυτοκινήτου που βρίσκεται στον παρακείμενο χώρο στάθμευσης καθώς και τα ίχνη απόξεσης που κατέλειπε το δίκυκλο μετά την ανατροπή του, επί του οδοστρώματος, τα οποία αφετηριάζονται σε απόσταση 1,50 μ. μετά τη διαχωριστική γραμμή (στο αντίθετο ρεύμα) και διαγράφοντας πορεία διαγώνια προς τ' αριστερά μήκους 12 περίπου μέτρων, διατρέχουν όλο το εύρος του αντιθέτου ρεύματος και απολήγουν πάνω στη διαφημιστική πινακίδα, εκτός οδοστρώματος, σε απόσταση 1,50 μέτρων πέραν της οριογραμμής τούτου. Το πιθανό σημείο συγκρούσεως δεν προσδιορίζεται στην έκθεση αυτοψίας, ενώ η αυτόπτης μάρτυς Θ. Χ., στην από 6/7/2008 ένορκη προανακριτική κατάθεσή της, βεβαιώνει ότι "η μοτοσικλέτα δεν βγήκε στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας". Από την κατάθεση αυτή, σε συνδυασμό με το ότι τα ίχνη απόξεσης επί του οδοστρώματος αρχίζουν 1,50 μ. πέραν της διαχωριστικής γραμμής και λαμβανομένου υπόψη ότι η μοτοσικλέτα ανετράπη προς τ' αριστερά, το δικαστήριο εκτιμά ότι η σύγκρουση έλαβε χώρα επί της διαχωριστικής γραμμής περίπου, στοιχείο που υποδηλώνει ότι η πορεία της μοτοσικλέτας, κατά τη διαδικασία της υπέρβασης, ήταν ιπαστί επί της διαχωριστικής γραμμής, κίνηση που απαγορεύει ο νόμος (άρθρο 5 § 8 εδ. δ' Ν. 2696/1999). Εξάλλου, η ταχύτητα με την οποία έβαινε η μοτοσικλέτα δεν κατέστη δυνατόν να διακριβωθεί ελλείψει ιχνών τροχοπέδησης. Ωστόσο, το δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την ένορκη προανακριτική κατάθεση της ως άνω αυτόπτου μάρτυρος, κατ' ακριβή διατύπωση της οποίας "...άκουσα τη μοτοσικλέτα να γκαζώνει, προφανώς για να προσπεράσει απ' αριστερά... Πιστεύω ότι για το ατύχημα ευθύνεται και η οδηγός του ΙΧΕ, ενώ και ο δικυκλιστής έτρεχε γρήγορα..." σε συνδυασμό με τη σφοδρότητα της σύγκρουσης και την εν γένει συμπεριφορά του δίκυκλου μετά τη σύγκρουση (σύρση επί 16 μ. περίπου -12+4- διαγωνίως κατά την κατεύθυνση της αρχικής του πορείας), οδηγείται στο συμπέρασμα ότι η ταχύτητά του υπερέβαινε οπωσδήποτε το ανώτατο όριο της επιτρεπομένης, προσδιοριζόμενης τουλάχιστον σε 60-70 χιλιόμετρα ωριαίως. Ο ως άνω οδηγός όφειλε να λάβει υπόψη του ότι τα προπορευόμενα οχήματα έβαιναν στο αριστερό τμήμα του ρεύματός τους και ότι η ορατότητά του περιοριζόταν από το όχημα που έβαινε εμπρός του και να μην επιχειρήσει υπέρβαση και των δύο οχημάτων υπεύθυνος επί της διαχωριστικής γραμμής, διότι με τις συνθήκες αυτές δεν μπορούσε, κατ' αντικειμενική κρίση εχέφρονος οδηγού, να είναι βέβαιος ότι η ενέργειά του αυτή δεν θα δημιουργούσε κίνδυνο. Επιπροσθέτως δε, όφειλε, κατά τη διαδικασία της υπέρβασης των προπορευομένων, να κινείται με μικρότερη ταχύτητα, ώστε να ασκεί τον έλεγχο του οχήματός του και να είναι σε θέση να εκτελεί τους απαιτούμενους χειρισμούς και σε περίπτωση ανάγκης να διακόψει την πορεία του. Αν έβαινε με μικρότερη ταχύτητα θα μπορούσε, επεμβαίνοντας στο σύστημα πέδησης του οχήματός του, να αποτρέψει το ατύχημα ή να περιορίσει τις συνέπειές του, αφού από τη στιγμή που εκκίνησε να πραγματοποιεί την υπέρβαση -οπότε εξερχόμενος από τη σειρά στοίχισης, μπορούσε να αντιληφθεί τον ενεργοποιημένο δείκτη κατεύθυνσης του υπ' αριθμ. ... ΙΧΕ οχήματος- και μέχρι να προσπεράσει το πρώτο όχημα, μεσολαβούσε απόσταση τουλάχιστον 40-50 μέτρων. Με βάση, λοιπόν, τις ανωτέρω ουσιαστικές παραδοχές, το ένδικο ατύχημα και οι συνέπειες τούτου, αποδίδονται σε συγκλίνουσα υπαιτιότητα και των δύο οδηγών. Ειδικότερα, η αμέλεια της εναγομένης οδηγού, ανερχομένη σε 70%, συνίσταται στο ότι δεν οδηγούσε με την επιβαλλομένη επιμέλεια και σύνεση του μέσου συνετού οδηγού (άρθρο 330 εδ. β' Α.Κ.), οδηγώντας δε στη λεωφόρο ... επιχειρήσε ανεπίτρεπτα αλλαγή κατεύθυνσης προς τ'

αριστερά, υπερβαίνοντας τη διπλή διαχωριστική γραμμή, όχι μόνο κατά παράβαση της υπάρχουσας κυκλοφοριακής σήμανσης, αλλ' επιπλέον και χωρίς να ελέγξει προηγουμένως την κυκλοφορία οχημάτων όπισθεν αυτής, με αποτέλεσμα να παρεμβληθεί αιφνιδίως στην πορεία της μοτοσικλέτας, που κατ' εκείνη τη στιγμή επιχειρούσε προσπέραση και να γίνει έτσι πρόξενος του ένδικου τροχαίου συμβάντος. Το ότι η ως άνω οδηγός δεν είχε τεταμένη την προσοχή της, κατά τη στιγμή που επιχειρούσε τον απαγορευμένο ελιγμό, προκύπτει από το ότι, προ της συγκρούσεως δεν είχε αντιληφθεί καθόλου την κίνηση της μοτοσικλέτας (βλ. από 30/6/2008 ένορκη προανακριτική κατάθεση της αυτόπτου μάρτυρος Κ. Χ., που ήταν συνοδηγός στο ακολουθούν όχημα), ενώ αν κατέβαλε την προσήκουσα επιμέλεια, μπορούσε οπωσδήποτε από τους καθρέφτες του οχήματός της να εποπτεύσει το χώρο όπισθεν τούτου, οπότε θα αντιλαμβανόταν το δίκυκλο να κινείται πίσω από το αυτοκίνητο της Θ. Χ., καθόσον η οδός είναι ευθεία. Συνεπώς, η υπαιτιότητά της επαρκώς θεμελιώνεται και στην παράβαση των επιτακτικών κανόνων οδήγησης που θέτουν οι διατάξεις των άρθρων 5 § 8 εδ. α' , 12 § 1, 21 § 1 και 23 § 4 Ν. 2696/1999, η οποία (παράβαση τούτων) συνδέεται αιτιωδώς με το επελθόν ατύχημα. Η αμέλεια δε του ενάγοντος, καθοριζόμενη σε 30%, συνίσταται στο ότι αυτός, κατά την οδήγηση του οχήματός του, δεν επέδειξε την, ενόψει των περιστάσεων, επιβαλλομένη επιμέλεια που θα επιδείκνυε ο μέσος συνετός οδηγός, ευρισκόμενος κάτω από ανάλογες συνθήκες, επιχείρησε δε απερίσκεπτα υπέρβαση των προπορευομένων οχημάτων, χωρίς προηγουμένως να βεβαιωθεί ότι η ενέργειά του αυτή δεν θα δημιουργήσει κίνδυνο στους λοιπούς χρήστες της οδού και μολονότι δεν υπήρχε επαρκής χώρος εντός του ρεύματος πορείας του, επιπροσθέτως δε, έβαινε με ταχύτητα άνω του επιτρεπομένου ορίου και έτσι δεν ήταν σε θέση να ασκεί τον έλεγχο του οχήματός του. Με τη συμπεριφορά του αυτή, που υπολείπεται της συμπεριφοράς του μετρίως συνετού οδηγού (άρθρο 330 εδ. β' ΑΚ) έθεσε ένα από τους αναγκαίους όρους επελεύσεως του αποτελέσματος και επιπλέον παρέβη τις διατάξεις των άρθρων 5 § 8 εδ. δ' , 12 § 1, 19 §§ 1, 2 και 17 §§ 1, 3 εδ. γ' Ν. 2696/1999, με συνέπεια, κατ' αιτιώδη συνάφεια της παραβάσεως τούτων, να επέλθει το ατύχημα. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκρινε ομοίως και δέχθηκε εν μέρει την προταθείσα εκ μέρους των εναγομένων, ένσταση, περί συνυπαιτιότητας του παθόντος (άρθρο 300 ΑΚ), κατανέμοντας τα ποσοστά υπαιτιότητας κατά τον ίδιο τρόπο, ορθώς εκτίμησε τις αποδείξεις και πρέπει να απορριφθούν οι συναφείς λόγοι των εφέσεων και της αντέφεσης που υποστηρίζουν τα αντίθετα". Το Εφετείο με το να απορρίψει με τις ανωτέρω σκέψεις τους αντίστοιχους λογούς των εφέσεων των διαδίκων κατά της ομοίως κρίνασας πρωτόδικης απόφασης, με την οποία κρίθηκαν τότε οι αντίδικοι οδηγοί που ενεπλάκησαν στο ένδικο ατύχημα, κατά το οποίο τραυματίστηκε ο αναιρεσίβλητος, συνυπαίτιοι, η μεν οδηγός του υπ' αριθ. ... ΙΧΕ οχήματος Ρ. Χ. κατά ποσοστό 70%, ο δε αναιρεσίβλητος ενάγων κατά ποσοστό 30%, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε τις εφαρμοσθείσες ως άνω ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 297, 298, 300, 330, 914 και 932 του Α.Κ. και 5 παρ. 8 εδ. α' , 12 παρ. 1, 21 παρ. 1 και 23 παρ. 4 του ΚΟΚ για την οδηγό του αυτοκινήτου Ρ. Χ. και 5 παρ. 8 εδ. δ' , 12 παρ. 1, 19 παρ. 1, 2 και 17 παρ. 1, 3 εδ. γ' του ΚΟΚ για τον αναιρεσίβλητο οδηγό, καθόσον τα ανελέγκτως πιο πάνω δεκτά γενόμενα ως αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά για τη συγκλίνουσα υπαιτιότητα των δύο εμπλεκέντων οδηγών σε τρόπο ώστε κάθε μία από τις δύο υπαίτιες συμπεριφορές να βρίσκεται σε πρόσφορη αιτιώδη συνάφεια προς το επελθόν ζημιογόνο αποτέλεσμα, και μάλιστα κατά τρόπο ανεξάρτητο κάθε μία από

τις δύο συμπεριφορές, πληρούν το πραγματικό των νομικών εννοιών της υπαίτιας και συνυπαίτιας αντίστοιχα αμελούς αδικοπρακτικής συμπεριφοράς, που συνετέλεσε αιτιωδώς στο επελθόν ζημιογόνο αποτέλεσμα, κατά τρόπο ώστε κάθε μία από τις δύο αμελείς συμπεριφορές να μην εξαρτάται και να μην αναιρείται ολοκληρωτικά από την άλλη, και δικαιολογούν την παραδοχή της αγωγής του αναιρεσίβλητου κατά ένα μέρος και της ένστασης συνυπαιτιότητας του αναιρεσειόντος. Επομένως, τα όσα αντίθετα υποστηρίζει το αναιρεσείον με τον πρώτο λόγο του αναιρετηρίου, κατά το πρώτο μέρος του, με το οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθ. 1 του άρθρ. 559 του ΚΠολΔ κρίνονται αβάσιμα και απορριπτέα, όπως και ο αντίστοιχος λόγος αναίρεσης. Από τις ίδιες πιο πάνω παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης στο αποδεικτικό της πόρισμα με τις οποίες το Εφετείο, αφού έκρινε με τις πιο πάνω συνθήκες συνυπαίτιους αντίστοιχα κατά ποσοστό 70% και 30% αντίστοιχα τους δύο εμπλακέντες οδηγούς (του ΙΧ αυτοκινήτου για το οποίο ευθύνεται το αναιρεσείον Επικουρικό Κεφάλαιο και του αναιρεσίβλητου οδηγού), προκύπτει ότι έχει νόμιμη βάση και δη την απαιτούμενη αιτιολογία, γιατί καλύπτεται χωρίς λογικά κενά και αντιφάσεις και με πληρότητα και σαφήνεια, το πραγματικό των εφαρμοστέων εδώ κανόνων ουσιαστικού δικαίου των άρθρων 297, 298, 300, 330, 914, 932 του ΑΚ και των προαναφερθέντων κανόνων του ΚΟΚ, τους οποίους η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παραβίασε εκ πλαγίου με ανεπαρκείς αιτιολογίες, ενώ δεν ήταν αναγκαία η παράθεση και άλλων για να αιτιολογηθεί χωρίς αμφιβολία η συντρέχουσα συνυπαιτιότητα του παθόντος και της οδηγού του ΙΧΕ αυτοκινήτου που καλύπτει ασφαλιστικά το αναιρεσείον Επικουρικό Κεφάλαιο και ο αιτιώδης σύνδεσμος της υπαίτιας αυτής συμπεριφοράς αντίστοιχα με το ζημιογόνο αποτέλεσμα που δεν διακόπηκε με την μεσολαβήσασα συνυπαιτιότητα των δύο εμπλακέντων οδηγών κάθε μία των οποίων δεν αναιρεί την άλλη. Επομένως, τα όσα αντίθετα υποστηρίζει το αναιρεσείον με τον πρώτο λόγο του αναιρετηρίου, κατά το δεύτερο μέρος του, με το οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθ. 19 του άρθρ. 559 του Κ.Πολ.Δ. κρίνονται αβάσιμα και απορριπτέα, όπως και ο αντίστοιχος λόγος αναίρεσης, ως προς όλα τα μέρη του, εφόσον άλλωστε η υπαγωγή όλων των προαναφερθέντων πραγματικών περιστατικών στους κανόνες δικαίου περί αδικοπραξιών και του ΚΟΚ που εφαρμόστηκαν, δεν βρίσκεται σε καμία απολύτως αντίθεση με τα διδάγματα της κοινής πείρας. Εξάλλου, ο ίδιος πρώτος λόγος της αναίρεσης κατά την σ' αυτόν, κατά το τρίτο μέρος του, περιλαμβανόμενη αιτίαση από τις διατάξεις των άρθρων 559 αριθ. 19 και 561 παρ. 1 του ΚΠολΔ ότι υπάρχει έλλειψη νόμιμης βάσης ή ανεπάρκεια των αιτιολογιών της προσβαλλόμενης απόφασης, σχετικά με την εκτίμηση των αποδείξεων, που αφορούν το ίδιο πιο πάνω προαναφερόμενο κρίσιμο ζήτημα περί της συντρέχουσας συνυπαιτιότητας των δύο εμπλακέντων οδηγών με τις συνθήκες που προαναφέρθηκαν, και τα αντίστοιχα επιχειρήματα του αναιρεσειόντος και τα περί του αντιθέτου επιχειρήματα του αναιρεσίβλητου, που έχουν σχέση με το τελικό αποδεικτικό πόρισμα στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο, και βρίσκονται κατά το αναιρεσείον, σε αντίθεση με το ότι: α) ο αναιρεσίβλητος οδηγός δεν οδηγούσε τη μοτοσυκλέτα του στο άκρο δεξιό του οδοστρώματος, β) δεν τηρούσε την κανονική απόσταση ασφαλείας από το προπορευόμενο αυτοκίνητο που οδηγούσε η Θ. Χ., γ) ο αναιρεσίβλητος προσπάθησε να προσπεράσει από αριστερά τα δύο προπορευόμενα αυτοκίνητα χωρίς να θέσει σε λειτουργία τον αριστερό δείκτη κατεύθυνσης, δ) διάβηκε ανεπίτρεπτα τη διαχωριστική γραμμή των δύο ρευμάτων κυκλοφορίας και εισήλθε στο αντίθετο ρεύμα παραβιάζοντας, και τις διατάξεις των

άρθρων 5 § 8 εδ. α' , 16 §§ 1, 4, 17 § 1 και 2, 19 § 7 και 21 § 1 του ΚΟΚ, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, αφού κατά τα προεκτιθέμενα, το από τις αποδείξεις πόρισμα εκτίθεται με σαφήνεια, πειστικότητα και κατά λογική ακολουθία τρόπο στην προσβαλλόμενη απόφαση, όπου εκτίθεται και ότι ο αναιρεσίβλητος οδηγός δεν υπερέβη την διαχωριστική γραμμή των δύο ρευμάτων κυκλοφορίας, ότι η αλλαγή πορείας του αυτοκινήτου που οδηγούσε η Ρ. Χ. προς τ' αριστερά δεν ήταν ευχερώς αντιληπτή από τον αναιρεσίβλητο πριν ν' αρχίσει να πραγματοποιεί την υπέρβαση του προπορευομένου αυτοκινήτου της Θ. Χ., αλλά και ότι το γεγονός ότι τα ίχνη αποξέσεως επί του οδοστρώματος που άφησε η ανατραπέισα μοτ/τα του αναιρεσίβλητου αρχίζουν 1,50 μ. πέραν της διαχωριστικής γραμμής δικαιολογούνται από το γεγονός ότι λόγω της σύγκρουσης και της ταχύτητας της μοτ/τας αυτή εκτινάχθηκε από το σημείο της σύγκρουσης και στη συνέχεια σύρθηκε επί του οδοστρώματος, με τον ίδιο δε λόγο κατά τα λοιπά, εκ του περιεχομένου του οποίου δεν συντρέχει εξαιρετική περίπτωση από εκείνες του άρθρ. 561 παρ. 1 του ΚΠολΔ, πλήττεται πλέον, μέσω των προαναφερομένων επιχειρημάτων του αναιρεσειόντος η ουσία αποκλειστικά της υπόθεσης, που δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο.

II. Κατά τη διάταξη του άρθρου 563 παράγραφος 2 περίπτωση β' εδ. γ' και δ' του ΚΠολΔ το τμήμα (του Α.Π.) που δικάζει είναι υποχρεωμένο να παραπέμψει την εκδίκαση της υπόθεσης στην Ολομέλεια αν... αρνείται να εφαρμόσει νόμο ως αντισυνταγματικό. Αν όμως το ζήτημα της αντισυνταγματικότητας έχει ήδη κριθεί με απόφαση της Ολομέλειας, η παραπομπή είναι δυνατή. Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 578 ΚΠολΔ αν το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης κρίνεται εσφαλμένο αλλά το διατακτικό της ορθό ο Άρειος Πάγος απορρίπτει την αναίρεση. Περαιτέρω με το άρθρο 19 παρ. 2 εδ. β' του ως άνω νόμου, που προστέθηκε με το άρθρο 10 παρ. 5 περ. θ' του ν. 2741/1999 και αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 παρ. 3 του ν. 2837/2000 ορίστηκε ότι: "Οι τόκοι που στις περιπτώσεις της προηγούμενης παραγράφου του παρόντος άρθρου υποχρεούνται να καταβάλει το Επικουρικό Κεφάλαιο υπολογίζονται σε κάθε περίπτωση με επιτόκιο έξι τοις εκατό (6%) ετησίως". Η ίδια ρύθμιση επαναλήφθηκε με το άρθρο 4 παρ. 3 εδ. στ' παρ. 5 του νεότερου νόμου 4092/2012. Στην προκειμένη περίπτωση, με το δεύτερο λόγο της αίτησης αναίρεσης κατά το οικείο μέρος του, αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθ. 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ, της ευθείας, δηλαδή παραβίασης με εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της παραπάνω ουσιαστικής διάταξης, κατά το μέρος που περιορίζει το οφειλόμενο από το αναιρεσειόν Επικουρικό Κεφάλαιο επιτόκιο σε ποσοστό 6% για τους πάσης φύσεως τόκους που υποχρεούται να καταβάλει στους δανειστές του, και με το να διατάζει τελικά το αναιρεσειόν να καταβάλει τα επιδικασθέντα ποσά με το νόμιμο τόκο με την αιτιολογία ότι πρόκειται για απαιτήσεις, που είχαν γεννηθεί πριν από την έναρξη ισχύος του ν. 4092/2012. Ήδη όμως όπως κρίθηκε με την υπ' αριθμ. 3/2017 απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου επί άλλης συναφούς υποθέσεως, οι προαναφερθείσες διατάξεις για το ύψος του επιτοκίου που βαρύνει το αναιρεσειόν, κρίθηκαν ανεφάρμοστες ως αντίθετες προς τις διατάξεις των άρθρων 4 § 1, 2 και 20 παρ. 1 του Συντάγματος, 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, 14 του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα και την Συνταγματικώς κατοχυρωμένη με το άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος αρχή της αναλογικότητας. Και κατά την ομόφωνη δε γνώμη των μελών του δικαστηρίου τούτου, οι ίδιες αυτές διατάξεις ως προς το οφειλόμενο επιτόκιο από το Επικουρικό Κεφάλαιο είναι αντίθετες με τις παραπάνω διατάξεις του Συντάγματος και του

Κοινοτικού Δικαίου, παρέλκει δε η παραπομπή του αντίστοιχου ζητήματος και πάλι στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου, αφού ήδη το ίδιο ζήτημα κρίθηκε με την προαναφερθείσα πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας. Συνεπώς, το Εφετείο, το οποίο επιλαμβανόμενο του ελέγχου της Συνταγματικότητας ή μη των προαναφερομένων ουσιαστικού δικαίου διατάξεων, και το οποίο δεν εφάρμοσε αυτές με την αιτιολογία ότι οι επίδικες αξιώσεις ήταν ήδη εκκρεμείς στον πρώτο βαθμό κατά την έναρξη ισχύος του νόμου 4092/2012 (8-11-2012), έσφαλε μεν ως προς την αιτιολογία, πλην όμως ορθώς κατ' αποτέλεσμα έκρινε. Πρέπει λοιπόν να αντικατασταθεί το αιτιολογικό της προσβαλλομένης απόφασης, για την επιδίκαση των ποσών που υποχρεούται να καταβάλει το αναιρεσείον νομιμοτόκως με την προαναφερόμενη αιτιολογία περί μη εφαρμογής στην προκειμένη υπόθεση των επίμαχων διατάξεων του άρθρ. 19 παρ. 2 εδ. β' του ν. 489/1976, που προστέθηκε με το άρθρ. 10 παρ. 5 περ. θ' του ν. 2741/1999 και αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 παρ. 3 του νόμου 2837/2000, όπως η ίδια ρύθμιση επαναλήφθηκε και με το άρθρο 4 παρ. 3 εδ. στ' παρ. 5 του ν. 4092/2012 ως αντικειμένων στις προαναφερθείσες διατάξεις του Συντάγματος και του Κοινοτικού Δικαίου, και να απορριφθεί ο αντίστοιχος αναιρετικός λόγος ως αβάσιμος.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 249 εδ. α' Κ.Πολ.Δ., αν η διάγνωση της διαφοράς εξαρτάται ολικά ή εν μέρει από την ύπαρξη ή ανυπαρξία μιας έννομης σχέσης ή την ακυρότητα, ή την διάρρηξη μιας δικαιοπραξίας που συνιστά αντικείμενο άλλης δίκης εκκρεμούς σε πολιτικό ή διοικητικό δικαστήριο, ή από ζήτημα που πρόκειται να κριθεί ή κρίνεται από διοικητική αρχή, το δικαστήριο μπορεί αυτεπαγγέλτως, ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου να διατάξει την αναβολή της συζήτησης έως ότου περατωθεί τελεσίδικα ή αμετάκλητα η άλλη δίκη ή έως ότου εκδοθεί από την διοικητική αρχή απόφαση που δεν μπορεί να προσβληθεί. Από τη διατύπωση και το σκοπό της διάταξης αυτής, η οποία έχει θεσπισθεί προς εξοικονόμηση χρόνου και δαπάνης και προς αποφυγή έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, συνάγεται ότι η εφαρμογή της δεν είναι εκ προοιμίου ασυμβίβαστη με την αναιρετική δίκη. Διότι, παρά την μη ειδική αναφορά της στο άρθρο 573 § 1 Κ.Πολ.Δ., όπου γίνεται ενδεικτική μνεία μιας σειράς από διατάξεις του γενικού μέρους του Κ.Πολ.Δ. που μπορεί να έχουν εφαρμογή και στην αναιρετική διαδικασία, δεν αποκλείεται, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η διακριτική ευχέρεια που παρέχεται από το άρθρο 249 Κ.Πολ.Δ. να εξασφαλίζει την προσφορότερη λύση για την εξυπηρέτηση του παραπάνω σκοπού. Αυτό συμβαίνει, προεχόντως, όταν κάποιο σοβαρό νομικό ζήτημα, το οποίο πρέπει να επιλυθεί από το οικείο αναιρετικό τμήμα, έχει παραπεμφθεί ήδη στην Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, που έχει σχέση με αντισυνταγματικότητα συγκεκριμένων νομικών διατάξεων, όπου και εκκρεμεί (ΑΠ 1948/2017). Στην προκειμένη περίπτωση, από την επισκόπηση της προσβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι το Εφετείο δέχθηκε μετά από εκτίμηση των αποδείξεων ότι από συντρέχουσα συνυπαιτιότητα της Ρ. Χ. κατά την οδήγηση από αυτήν οχήματος την ευθύνη του οποίου κάλυπτε ασφαλιστικά η εταιρεία "... ΑΕ" και της οποίας ανακλήθηκε η άδεια λειτουργίας κατά τη διάρκεια της επιδικίας και έτσι υπεισήλθε ως εκ του νόμου διάδοχος αυτής το αναιρεσείον Επικουρικό Κεφάλαιο και του ίδιου του αναιρεσίβλητου ενάγοντος, τραυματίστηκε ο τελευταίος και επιδικάσθηκαν σ' αυτόν για διάφορες αιτίες αποζημιωτικής φύσεως, αλλά και για χρηματική ικανοποίηση καταψηφιστικά το ποσό των 151.409,75 € και αναγνωριστικά το ποσό των 116.883,03 € εις ολόκληρο σε βάρος της προαναφερθείσας οδηγού και του αναιρεσείου Επικουρικού Κεφαλαίου. Παράλληλα το Εφετείο απέρριψε

σχετικό λόγο της έφεσης του αναιρεσειόντος με τον οποίο διατύπωνε μεταξύ άλλων παράπονο κατά της εκκληθείσας πρωτοβάθμιας απόφασης, που επίσης δεν εφάρμοσε τις διατάξεις του άρθρου 4 παρ. γ' του ν. 4092/2012 με την οποία περιορίζεται το όριο της ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου να καταβάλει αποζημίωση, για τη ζημία που προκλήθηκε από αυτοκίνητο καλυπτόμενο από ασφαλιστική εταιρεία, της οποίας μεταξύ άλλων ανακλήθηκε η άδεια λειτουργίας. Με τον δεύτερο λόγο της αίτησης αναίρεσης κατά το πρώτο μέρος του, αποδίδεται στην προσβαλλομένη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. της ευθείας δηλαδή παραβίασης με εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της παραπάνω ουσιαστικής διάταξης του άρθρου 4 παρ. γ' του ν. 4092/2012, την οποία αρνήθηκε να εφαρμόσει, με την αιτιολογία ότι πρόκειται για υπόθεση που ήταν εκκρεμής κατά την έναρξη ισχύος του νόμου 4092/2012 (8-11-2012). Παράλληλα, ο αναιρεσίβλητος στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο αλλά και στο Εφετείο, αλλά και στην προκειμένη δίκη στο δικαστήριο του Αρείου Πάγου, επαναφέρει τον ισχυρισμό ότι η ίδια πιο πάνω διάταξη του ν. 4092/2012 είναι αντίθετη με την συνταγματικώς κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας (άρθρ. 25 παρ. 1 εδ. δ' του Συντάγματος), το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος και το άρθρο 14 του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα. Το ζήτημα αυτό, αφού χαρακτηρίστηκε εξαιρετικής σημασίας, έχει ήδη παραπεμφθεί στην τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου κατά τη διάταξη του άρθρου 563 παρ. 2 εδ. β' του Κ.Πολ.Δ. και 23 παρ. 2 εδ. γ' και δ' του Οργανισμού των Δικαστηρίων (νόμος 1756/1988) με την 1780/2017 απόφαση του ίδιου αυτού τμήματος (Δ'), που ήταν ήδη γνωστή όταν έγινε η διάσκεψη για την επίδικη υπόθεση. Επομένως, για την ενότητα της νομολογίας, και προκειμένου να αποφευχθεί η έκδοση αντιφατικών αποφάσεων, συντρέχει εύλογα περίπτωση εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 249 Κ.Πολ.Δ., σύμφωνα με όσα αναπτύχθηκαν στη μείζονα σκέψη. Κατόπιν αυτού, πρέπει να ανασταλεί η πρόοδος της παρούσας δίκης ως προς το συγκεκριμένο δεύτερο αναιρετικό λόγο κατά το πρώτο μέρος του, μέχρι να εκδοθεί οριστική απόφαση από την Ολομέλεια του Αρείου Πάγου επί της πιο πάνω συναφούς υποθέσεως. Επειδή η προκειμένη απόφαση δεν είναι οριστική στο σύνολό της, επιφυλάσσεται το δικαστήριο για την επιστροφή του κατατεθέντος παραβόλου και την επιβλητέα δικαστική δαπάνη.

ΓΙΑ	ΤΟΥΣ	ΛΟΓΟΥΣ	ΑΥΤΟΥΣ
Απορρίπτει	τα	ως	απορριπτέα
Αναβάλλει	κατά τα λοιπά	τη συζήτηση	επί του δευτέρου λόγου της αίτησης αναίρεσης κατά το πρώτο μέρος του, μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης από την Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, για την υπόθεση που έχει παραπεμφθεί σ' αυτήν με την απόφαση 1780/2017 του Δ' Τμήματος του Αρείου Πάγου.
ΚΡΙΘΗΚΕ	και αποφασίστηκε	στην Αθήνα	στις 12 Ιανουαρίου 2018.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ	στην Αθήνα	σε δημόσια συνεδρίαση	στο ακροατήριό του στις 9 Φεβρουαρίου 2018.
Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ			